

HOA TÌNH THƯƠNG VẪN TỎA HƯƠNG

Tôi đến California vào những ngày cuối tháng năm, cái nóng quái của mùa hè như trâu người sức khỏe con người, sự khô khốc làm héo khô nhiều thảm cỏ xanh mượt mà hôm nào? (đầu năm 2017 bang California có mưa lớn dư tràn nước, sau bao năm hạn hán, nhưng người dân vẫn được kêu gọi tiết kiệm nước, và để dành nước thiên nhiên phòng khi khô hạn), đón chúng tôi ở phi trường Los Angeles là các bác trong Hội Bạn Những Người Cùi, xin cho tôi gọi là Người Phong. Hôm sau đến trụ sở của Hội, gọi cho oai, Hội

không có cơ sở vật chất bên ngoài, nhưng các thành viên của Hội đều là trụ sở khi cần, thấy nam phụ lão ấu đầy đủ, và mọi người liên tay làm việc không ngơi nghỉ, những cánh thư gửi check, gửi vé số dự thưởng, gửi những tâm tình đến Hội, cho sự kiện ngày truyền thống hàng năm, năm này vào ngày Chúa Nhật 04/6/2017.

Mặc dầu chưa đến giờ khai mạc, dù là ban trưa, nhưng rạp Saigon Performing Arts Center, 16149 Brookhurst St., Fountain Valley, CA 92708. đã chật ních những người về thưởng thức chương trình văn nghệ gây quỹ thương niên của Hội, những ca sỹ gạo cội, những nghệ sỹ trẻ trung, những MC truyền cảm, như làm sinh động hơn chương trình văn nghệ đặc sắc với chủ đề "Tạ Ôn Trên, Người Vẫn Thương Người"

Điều làm cho tôi suy nghĩ, ở một xứ sở thực dụng, cuộc sống vội vã, người ta không có đủ giờ dành cho chính mình và gia đình, nhưng sao vẫn bao la tình người, và những người bệnh nhân Phong ở Việt Nam có cao sang gì, có bà con gì, sao lại được sự quan tâm, yêu thương của Hội Bạn Người Phong như thế, có yếu tố nào khác nữa không? Hoàn toàn không, không có sự thương hại, hay thương mại, nhưng là sự đồng cảm, phải chăng Hội muốn làm chuyện nổi tiếng? không, muốn nổi thì xứ Cờ Hoa này có nhiều cách như "Scandal" hoặc câu "Like". Người Việt Nam có câu " Thấy sang bắt quàng làm họ" vậy những con người ở Hội này, làm công việc này, đúng lý chúng tôi là những người sát sườn phải làm trước cho bệnh nhân phong, thế nhưng chúng tôi chưa làm được, nhưng bà con đã vì cái "Tâm", nên không những làm được mà còn làm khá tốt. Quả thực, làm bạn với ai chứ, bạn với Người Phong thì được cái gì, chỉ thêm tốn tiền? Không phải tôi muốn "xông hương" những tấm lòng của những người trong Hội đâu,

Bắt đầu nhen nhóm từ những lần về thăm quê hương Việt Nam, một số anh chị đi làm phúc và bén duyên với những mảnh đời bất hạnh của bệnh nhân phong trên dải hình chữ S này, tôi chợt nhớ đến một bài thơ của Hàn Mặc Tử, chủ đề của bài thơ là :
"Anh Điên"

Anh nằm ngoài sự thực

Em ngồi trong chiêm bao

Cách nhau xa biết mấy

Nhớ thương quá thì sao?

Phải chăng, mấy vị này bị "điên", nên : "Cách nhau xa biết mấy, nhớ thương quá thì sao" đã lập thành Hội Bạn Người Cùi, và đến nay bước qua tuổi 23, những anh chị dẫn thân từ ban đầu không phải không có sóng gió, nhưng vì muốn thực sự bạn với Người Phong, nên sẵn sàng " Cùi không sợ lở" để công tâm với Hội, nay Hội Bạn với Người Phong, không dừng ở Cộng Đoàn Tustin, California, được chính phủ Mỹ công nhận hợp pháp, mà còn rộng khắp trên các tiểu bang Hiệp Chúng Quốc, và còn nhiều nước khác nữa,

Hội không có cha linh hướng, nhưng vẫn đi đúng hướng, điều mà Đức Giáo Hoàng Phan xi cô: kêu gọi " Giáo Hội Phải đi đến những vùng ngoại biên" họ đã thực hiện, và Hội cũng đã tạo sự hòa đồng không phân biệt tôn giáo, thấy nhiều hội viên là tôn giáo bạn, thấy có nhiều Ni, Sư tham gia. Những giáo dân thiện chí điều hành Hội bằng sự nhiệt tình yêu thương, sẵn sàng bằng những đồng tiền còm của lương hưu để điều hành Hội, một "Cộng Đồng Cơ Bản" đáng khen, cần sự nâng đỡ và khích lệ của nhiều người, tôi thấy Hội đang làm những bước, như trong bài thơ Lời Dâng của Tagore số 10 Đỗ Khánh Hoan dịch thuật:

" Chỗ này là thảm hoa, nhưng người không bước vào, người lại đứng bên kia, bên những người nghèo khó...",

Bao năm ta cày rã vai ra, thôi bây giờ nghỉ ngơi ta tận hưởng, nhưng không, đôi chân có mỏi, tay có run thật, nhưng tim vẫn đập nhịp của yêu thương, chính vì vậy, nhiều người đã dành hết quý thời gian mà mình đáng được hưởng để dành cho hoạt động của Hội.

Khi được mời đại diện cho bà con bệnh nhân phong Việt Nam nói lời tri ân, tôi thật sự khâm phục những con người: tự nhiên lấy

Người bệnh nhân Phong làm bạn, nghe đâu có người đã trắng trời cho con cái, thực hiện di chúc sau khi mãn phần, tặng hết tiền phúng điếu dành cho Hội để lo cho Người Phong, nhiều người trúng giải xổ số của chương trình không ngần ngại tặng hết lại cho Người Phong, nhiều người cũng giảm chi tiêu cá nhân để có chút quà dành cho Người Phong hàng tháng, nhiều ca sĩ, nghệ sĩ dùng lời ca tiếng hát và uy tín của mình để phục vụ chương trình văn nghệ không nhận thù lao, nhiều MC thành tiếng nói cho bệnh nhân phong, không phải vì thương hại, nhiều doanh nhân và bác sỹ cũng không ngừng đồng hành với Bạn Người Phong vì tình người, phải chăng vì lời răn của người xưa:

“ Dù xây chín bậc phù đồ, sao bằng làm phước cứu cho một người ”

cho nên lắm người tham gia như vậy, và còn rất nhiều người khác đang âm thầm, lặng lẽ nhưng kiến hiệu, làm nhiều việc không tên để Hội lớn mạnh và tồn tại. Tôi lần đầu được vào rạp để thưởng thức một chương trình văn nghệ đầy ý nghĩa, mặc dầu mấy ngày sau lỗ tai còn lùng bùng những âm thanh, nhưng văng đâu đây bài hát mà lời của nó vẫn ý nghĩa: “ Có một loài hoa, không hương không sắc màu, không tàn hay vàng úa...”. Vâng, chúng ta Tạ Ôn trên người vẫn thương người, đã cho chúng ta thưởng thức được hương vị của loài hoa đó, HOA TÌNH THƯƠNG VẪN TỎA HƯƠNG,

Bến Sấn, ngày 30/6/2017

Lm Dom Nguyễn Đức Trung

Trích từ website: Vietcatholic.News